

refererede, adbarede mod Forsøg paa at foretage Forandringer i den midlertidige Finantslovs Affattelse, var det paa en Tid, nemlig i 1880, da der endnu ikke var nogen Tvivl til Stede om Betydningen af den gamle Affattelse. Tvivlen er opstaaet senere, og Tvivlen er bleven til Vished, den Gang Underfølgelsen af Statsregnskabet for 1881 fandt Sted, og den har faaet et bestemt Udtryk fra dette Things Side i dets Erklæring om, at det ikke mere vil vedtage en midlertidig Finantslov i den gamle Skikkelse. Det forekommer mig at være meget besynderligt at ville til Forsvar for at blive ved den gamle Form, tage en Udtaale af mig til Indtægt, der ligger fem Aar tilbage, før der var Tvivl om Forståelsen af den tidligere midlertidige Finantslovsform, før noget af Thingene havde gjort Modstand mod den.

Møden: Jeg vil tillade mig at sige et Par Ord til de ærede Herrere paa den anden Side, der have udtalt sig. De gjorde jo Begge stærkt gjældende, at det var beklæggeligt, hvis der ingen Overenskomst kom i Stand, og de vilde fra deres Standpunkt gjøre, hvad der var muligt for at naae til en saadan. Jeg vil nu sige, at naar de Herrere ikke kunne gjøre Andet end at stemme for det Forslag, der foreligger, saa er det ingen Ting, thi de ville dog ikke selv tro, at det skulde være en Smøbekommen mod dette Thing, naar de nu byde os at stemme for det Forslag, som vi Gang efter Gang have forkastet og erklæret for ubrugeligt. Nei, det viser kun, at de fast og urokkelig fastholde det Standpunkt, de en Gang have stillet sig paa, ikke at vige en Tøddel overfor det Hensyn, der skyldes de Erklæringer, de Beslutninger og Villiestilljendegivelser, der foreligger fra dette Thing. Hvad er det, de byde os? Det Samme, som jeg oplæste, er budt fra det andet Things Side: Ord, Ord, Ord, men Kjendsgjærningerne tale bestemt imod disse, og det er Kjendsgjærningerne, vi efterhaanden mere og mere maa holde os til, Ord kunne vi ikke bygge paa. Altsaa, siger jeg, naar der ikke foreligger nogen- som helst anden Kjendsgjærning end det, at de forlange af os, at vi skulle fuldstændig gaa over til det Standpunkt, de have stillet sig paa, og som vi en Gang have erklæret for umuligt, saa er der ikke Spor af Smøbekommen fra de Herreres Side. Naar det ærede Medlem (Clausager) saa siger, at en Forkastelse af dette Forslag vil være et yderligere Bevis paa, at her er Tilbøielighed til at komme ud i det tomme Rum, saa

forekommer det mig, at denne Udbredelse kunde mildest talt ligesaa vel vendes mod den anden Side. Hvad have de Herrere da gjort for at undgaa det? Intet som helst. (Hør! Hør!) De have ikke rørt sig af Stedet, de ere ikke komne os et eneste Hænsjød imøde. Saa maa de Herrere virkelig ikke tale om, at Ansvarer hviler paa os. Jeg maa ogsaa sige, at med al det ærede Medlems Beklagelse over det tomme Rum var der en saadan Frelidighed i hans Ord, en saadan Forvisning om, at det gjør Intet, at vi komme derud — vi skulle nok klare os — at det vistelig ikke er den Mand, der skulde lede det ærede Medlem til at gjøre Sit til, at vi virkelig ikke komme derud. Den Fortrøstning, det ærede Medlem udtalte, og den Ro og Frelidighed og Koldblodighed, hvormed han tog det, turde snarest vise, hvor den egentlige Fortrøstning er til at gaa ud i disse Tilstande, som man i Aar deklamerede saa meget om, og saa vil jeg endelig tilføie i Anledning af, at der blev hentydet til, at Stillingen i Fællesudvalget umuliggjøres ved Forkastelsen, at jeg aldeles ikke kan se, at der er Noget som helst til Hinder for, at vi fremdeles forhandle i Fællesudvalget i den Tid, der er tilbage. Ja, ganske vist, denne Tid bliver forkortet i høi Grad; thi nu er f. Ex. næste Møde i Fællesudvalget først ansat til i Aften Kl. 8. Det er Noget, vi ikke bære Ansvarer for, men som er i fuld Overensstemmelse med hele den forsøttelige Udhalning af Finantslovens Behandling, som jeg tillod mig at oplæse Vidnesbyrd om i Dag. Altsaa, hvis den Tid, der er tilbage, ikke benyttes, maa vi fralægge os ethvert Ansvar i saa Henseende. Iøvrigt vil jeg sige, og jeg tror at kunne udtale mig i saa Henseende paa hele Landsstingets Vegne, at der efter vort Skjøn i den Stilling, hvori Forhandlingerne i Fællesudvalget for Tiden befindes sig, ikke indeholdes nogen tilstrækkelig Grund til nu at indtage en anden Stilling overfor dette Lovforslag, end vi tidligere have indtaget.

Clausager: Naar den ærede sidste Taler stærkt fremhævede, at dette Thing Gang efter Gang havde forkastet det samme Forslag, som nu igjen foreligger, og at deri var en tilstrækkelig Anvisning for det andet Thing til ikke at komme igjen med det, maa jeg dog gjøre den Bemærkning, at det i alt Fald for min Bevidsthed ikke var heldigt, at dette Thing allerede i Fjor saavel som nu i Aar har forkastet dette Forslag. I Fjor gjorde det unægtelig mindre, da man den Gang var fattet paa at vedtage Finants-